

"Under" av AnnaSofia Mååg

Konstnärlig gestaltning för Sundsvalls Tingsrätt

Det är lugnt här i den stora tingssalen i Sundsvall. En förväntansfull stämning har lagt sig över vernissagebesökarna. Invigningen av den nya tingsrätten ska strax börja. Rösterna sänks. Den högtidliga vernissagen börjar. Tal, ytterligare tal, och musik. Allt som planerat. Smakfullt och belevat. Men också i stor motsats till det som komma skall i dessa salar; beskyllningar, skrik, anklagelser, ångest, straff. Det är så vardagen måste se ut här – det är här brott, tvister, familjemål etc. i all sin nakenhet rullas upp.

Tingsrätten i Sundsvall har fått sex st. nya salar. Samtliga inredda i en välbalanserad, för att inte säga smakfull och sober stil. Över det hela finns en känsla av nordiskt ljus, av något stilfullt, enkelt. Det är estetiskt tänkt, och väl utformat. Funktionalitet givetvis, då förhandlingsprocessen bestämmer de horisontala och runda grundformerna i rumsgestaltningen. De olika rollerna blir på så vis klart definierade. Vad som ska ske här står utom allt tvivel. Balans, vägning, och förhoppningsvis, rättvisa. Så är bakgrunden.

Här har AnnaSofia Mååg skapat en konstnärlig sammansättning, som över hela fältet andas av stor konstnärlig kvalitet. Bilderna, objekten visar på en grundlig bearbetning av rummen, analys av miljön, och sedan fortsättning med skisser och modell, för att till slut utfört som en keramisk konstruktion. Vad är det då som ger det solida intrycket, känslan inte bara av konst, av utsmyckning? Utan av - just det - av kvalitet? Jag tror att det i grunden hänger samman med att hon arbetat så nära miljön, själva atmosfären i rummen, att just det också yttrar sig i den keramiska formgivningen. Det är även ett hantverk, inte att förglömma, som tagit år att arbeta fram. Det ger respekt. Givetvis finns färgens harmoni med som en viktig del. Hennes gestaltning arbetar tillsammans med både rummet och interiören, och det som utspelas i rummen. Allt fungerar i symbios.

Mååg är keramiker, men arbetar inte med klassiska polariteter som yta och djup utan har stannat vid två dimensioner. Det är horisontala linjer som står mot vågiga rörelser. Uppspruckna delar, skärvor, som fogats samman till stora enheter. Matta och blanka glasyrer speglas och varieras i ytorna. Man inser, att just den keramiska volymen, tyngden i materialet ger den uttalade känslan av kvalitet. Om det t.ex. hade målats i stället för att fogats samman hade det inneburit något helt annat.

Enheter av vad kan man fråga sig. Vill man tolka det direkt symboliskt är de många keramiska skärvorna delar av en komplex juridisk helhet som domstolen ska foga samman. Skärvor som läggs samman. Livsstrukturer som träder fram under en förhandling. Men även helt fria visuella associationer kan uppstå, som gamla kartor över uppstyckade små åkrar, innan storskiftena på 1800-talet fogade allt samman. Och omisskänneligen finns här norrländsk natur, skog, berg, sjöar, och något under ytan. Men kanske framförallt är det en berättelse, en historia som hon visar oss.

Text och foto: Jan Grubb
090612